

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Vort Løsen er vor Tro og Daab

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Vort Løsen er vor Tro og Daab", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944, 1944-1964*, s. 169. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig11val-shoot-workid80490.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944

No. 73 .

Vort *Løsen* er vor *Tro* og *Daab* ,
Det er vor Samfunds-Kiæde,
Deraf udspringer al vort Haab,
Oprinder al vor Glæde,
Og Ordet af vor Herres Mund,
Det er vor Kirkes Klippe-Grund,
Og *Hellig-Aandens* Sæde!

Som Aanden vil, saa aander Han,
Og Røsten kan du høre,
Men ubemærket farer Han,
Som Ordet har at føre,
170 Han skjuler sig i Læbe-Lyd,
Skiøndt Han er Ordets Kraft og Dyd,
Som klinger i vort Øre!

Kun Verdens Aand er stolt i Sind,
Guds Aand sig dybt nedbøier,
Sig ligner selv ved Veir og Vind,
Mens *Ordet* Han ophøier!
Dog født af *Aand* var selv *Guds Ord* ,
Som her Han gik og stod paa Jord,
Og det Ham selv fornøier!

Af *Aanden* fødes vi, som Han,
Skiøndt syndige i Kiødet,
Vi leve op, veed ei hvordan,
I Kirke-Moderskiødet!
Om Fødselen af Vand og Aand
Vi tale kun med Tunge-Baand,
Til det er overglødet!

Men Alt er og paa rede Haand,
For ret det hængde sammen,
Saa vi i *Daaben* fik den Aand,
Som bader sig i Flammen,
Skiøndt Alt var der saa grumme smaat,
Og Ordet tørt og Haaret vaadt,
Og kun et Degne-Amen!

Ja Han, som svæved over Hav,
Hvor Alt var tomt og øde,
Og Vandet Føde-Kraften gav,
I Verdens Morgen-Røde,
I Herrens andet Føde-Land
Gaaer gierne gennem *Ild* og *Vand*
For Jordens Himmel-Grøde!

171

Han elsker meer den *sagte Lyd* ,
End Storm og Torden-Braget,
Opflammer dem med Hjertens Fryd,
Som Tegnet har modtaget,
Og med *Johannes* barnebly
Har i den *sagte Lyd* fra Sky
Gud-Faders Røst opdaget!

Lad Verdens Aand kun spids og stolt
Om *Vanddaabs-Aanden* tale,

Slaae *hykkelsk* Vrag paa Kiød og Haand,
Og af sin *Ild-Daab* prale!
Hvad skader det, naar »*Han i os* «
Dog byder »*ham i Verden* « Trods,
Som Klippen Knold i Dale?

Hvad skader det, naar Herrens Aand
Til stolte Mindes-Mærker,
Af Gud vor Faders Høire-Haand,
End føier Mester-Værker,
Saa vi med Sang kan døve Staal,
Og stige lukt i Sky fra Baal,
Som glade Aften-Lærker!

Hvad skader os al Spee og Spot,
Naar vi, med fromme Fædre,
Det har paa Jorden lyst og godt,
I Paradis langt bedre!
Naar vi som Solen straale der,
Vi mindes knap, vi kaldtes her
Guds Faar og Lammets Vædre!

Alt hvad da Præst og Menighed
End sukker for af Aanden,
Naar *Tro* og *Daab* vi holde ved,
Oprinder efter Haanden,
172 For Kys-Haand blot i *Jordans* Bad
Med Ridder-Slag i Davids Stad
Os adler Guddoms-Aanden!
Guds Aand er end saa rund og riig,
Som *Første-Pindsedagen* ,
Men dagligdags sparsommelig,
Og taaler ingen Vragen,
Saa, takke vi for Vand og *Brød* ,
Os *Vinen* skiænkes himmelsød,
Vi smagde aldrig Magen!

Thi dyrke vi den *Hellig-Aand* ,
Med *Faderen* og *Sønnen* ,
Og kysse ydmyg Ham paa Haand,
I Psalmen og i Bønnen;
Med *Haand* og *Mund* , skiøndt det er sært,
Han skiænker Alt hvad os er kiært,
Ja, *evigt Liv* er Lønnen!